

ключение, но се помолиле, и тъй склучиле помежду си за сто години приятелски договори; и отпустнале на Римлянитѣ една голѣма часть отъ околността си, нарицаемата *Септемпагия*, сирѣчь *Ептамория* *), при това далѣ и всичкитѣ пасища, които се намираше до крайбрежието на рѣка Тибръ, освѣнъ горѣказанитѣ далѣ и петдесетъ душъ отъ най-избраннитѣ граждани, за да помагатъ на Римскитѣ граждани. Ромулъ за тѣзи побѣда извършилъ голѣмо възтържество, това станъ около петнадесетий или седемнадесетий день на мѣсець Октомврий; и между всичкитѣ робие ималъ и князътъ на Уийитѣ, който билъ старъ челоуѣкъ, и който неразумно бѣ възпитанъ и неспособенъ, които качества сж биле съвсѣмъ не съвмѣстни съ приличността на неговата възраст. По тѣзи причина даже до врѣмето на Плутарха, когато принасвале побѣдоносна жертва, прѣзъ пазарътъ въскачвале на Капиталийското бърдо единъ старецъ, който носелъ багрено облекло, и на вратътъ му окачвале дѣтинска *вула*, и единъ провъзгласителъ провъзгласявалъ, че се продавале Сардинянски жители **). Това тъй ставало, понеже Тирринийцитѣ сж биле прѣселенци отъ Сардинянитѣ. И Уийия станъ Тирринийски градъ.

§ 26. Този билъ послѣднийтъ бой, на който Ромулъ воювалъ. Послѣ и той подпадналъ подъ себелюбивата си

*) По-добрѣ да се каже страна отъ седемъ градове или села, споредъ Дионисия Аликарнисейтъ. Тѣзи страна се намирала до рѣка Тибръ.

**) Италянскитѣ Тирринийци се считале, че ужъ произхождали отъ Пеласгийски коренъ, които прѣдошле отъ Лидия, на която столицата била Сардисъ, въ който градъ на най-старо врѣме се намиралъ нарицаемийтъ градъ Тирра, но по-послѣ се нареклъ Митрополия.